

... alebo o mentálnom presťahovaní sa.

BOŽIE SLOVO:

(Flp 3,17-21 SSV)

Čítanie z listu svätého apoštola Pavla Filipanom: *Bratia, spoločne ma napodobňujte a všimajte si tých, čo žijú podľa vzoru, aký máte v nás!* ¹⁸ *Lebo mnohí, o ktorých som vám často hovoril a teraz aj s plačom hovorím, žijú ako nepriatelia Kristovho križa.* ¹⁹ *Ich koniec je záhuba, ich bohom je brucho a hanba je slávou tých, čo zmyšľajú pozemsky.* ²⁰ *Veď naša vlasť je v nebi. Odtiaľ očakávame aj Spasiteľa Pána Ježiša Krista.* ²¹ *On mocou, ktorou si môže podmaniť všetko, pretvorí naše úbohé telo, aby sa stalo podobným jeho oslávenému telu. Počuli sme Božie slovo!*

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 521, 100, 460)

Stále prežívame veľkonočné obdobie – ktorého stredom je *Pascha*, vyjdenie Izraelitov z Egypta cez Červené more a cez púšť až do Zaslúbenej zeme, všetko toto teraz definitívne naplnené v Kristovi Ježišovi, ktorý nás ako nový a posledný Mojžiš vyvádza z otroctva tohto sveta cez vody krstu do zaslúbenej zeme Nebeského Kráľovstva.

Metanoia, obrátenie, ten nový pohľad na seba a na svet, ktorý sme do seba uplynulé mesiace nasávali a ktorý sme si minule pripomenuli, z nás robia robia *ľudí Exodu*, putujúci ľud Boží, Cirkev putujúcu, ako si to hovoríme. Alebo *ecclesiu emigrans*, Cirkev odchádzajúcu, opúšťajúcu svet a sťahujúcu sa do novej Vlasti, do Neba.

Ovocím tohto obrátenia je to, čomu ja hovorím *mentálne presťahovanie* sa. To znamená, že *telom* sme ešte tu, vo svete – ale *myslou* sme už doma, v Nebi. Kým sme sa neobrátili, tak sme o tomto svete úplne samozrejme zmyšľali ako o tom, čo je „tu“: Tu žijem, tu bývam, tu som doma. A Nebo bolo niečo „tam“: Tam kdesi, vysoko, ďaleko, kam sa obraciam v modlitbe a kam raz *odidem* z tohto sveta, keď budeme musieť všetko *opustiť*, lebo Pán si ma povolá k sebe. Takto sme uvažovali všetci predtým, než sme sa obrátili a uverili Bohu. Po obrátení sa to ale úplne zmenilo. Naše „tu“ je v Nebi: Tu, v Nebi, som doma. Tu je môj Otec, Boh. Tu je môj brat, Ježiš. Tu je moja matka, Mária. Tu sú moji bratia a sestry, moji súrodenci, moja rodina, Cirkev. Tu si staviam svoj dom, „*svoj nebeský príbytok*“ (2 Kor 5,2 SSV), v ktorom budem bývať a do ktorého sa už zakrátko nastáhujem. Nie „odsťahujem“, ale *nastáhujem!* Pretože zo sveta som sa už dávno odsťahoval! Svet, áno, tento pozemský svet, sa pre nás v našej mysli stal oným „tam“: cudzinou, ktorou, ako kedysi Izraeliti za Mojžišom, aj my kráčame za Ježišom len preto, aby sme ju čím skôr opustili aj svojimi telami, pretože svojou myslou sme sa zo sveta odsťahovali už dávno. „Tam“, vo svete, na zemi, ešte nejaký čas žijeme, putujeme, konáme Božie dielo, ktoré nám Otec zveril. Ale je to už len čosi „tam“, dole, ďaleko od našej vlasti, od nášho domova, čosi, čo už opúšťame a nechávame za sebou...

Zopakujme si to teraz ešte raz a znova: „Tu“, v Nebi, v Cirkvi, sme doma. „Tam“, vo svete, máme ešte nejaké záležitosti, ako sú práca, škola, sme tam dokonca prechodne ubytovaní v dome (v byte), kde jeme a spíme, ale to už je „tam“, preč, ďaleko, sme už na odchode. Doma sme „tu“ – v Božej Rodine, v Cirkvi, ktorá sa rozprestiera zo zeme až k Nebu. Tá zo zeme odchádza (a my s ňou) a jej väčšia časť je už u nás, doma, v Nebi. Tu, v Nebi, v kruhu našich svätých spasených bratov a sestier, pri našom Otcovi a pri našom najstaršom Bratovi Ježišovi, sme doma, tu sa doma fakt cítime, tu a nikde inde, sem proste patríme!

Prinajmenšom tu na Západe sa pohybujeme vo svete, ktorý je post-kresťanský a nekresťanský. Aj na Slovensku. Nič si v tomto smere nenahovárjame. Jeho myslenie, hovorenie, správanie sa, konanie, život, aj keď navonok v niečom ešte zachováva „dekor“ zdedený po kresťanstve, je vo svojej podstate hlboko nekresťanský. Pre svet, v ktorom sa pohybujeme, už Boh nie je Bohom. Je na rovnakej úrovni, ako povedzme jedlo či farba: Nieкто má rád bifteky, nieкто obľubuje zelenú farbu, nieкто sa zvykne pomodliť a má na stene zavesený krížik a nieкто zbiera katany a trénuje *čchi*. Každý má v súkromí nejakú tú záľubu a nejaké tie obľúbené veci – ale na verejnosti, navonok, sa všetci prispôbujeme *svetu*, ktorý v praxi uctieva *štyri modly*: peniaze, moc, slávu a zábavu, obzvlášť sex.

Pre nás, kresťanov, je to ako putovanie púšťou: nevládnou, občas nebezpečnou a hroziacou, ale inak fádnu a nezaujímavou. Zo všetkých strán na nás mávajú beduíni, cinkajú koráľkami a kričia: *Hej, pútnik! Kam sa tak ponáhláš? Zastav sa! Pod' k nám! Pridaj sa k nám! Môžeš sa stať záhradkárom! Poľovníkom! Obchodníkom! Športovcom! Budeme sa spolu zabávať, fandiť, kritizovať a potom zjídeme do krčmičky na pár napenených!* A my im veselo mávame a kričíme na oplátku: *Ja už som! Kresťanom! Jedno napenené si s vami dám... ale potom musím ďalej, som na ceste, ja tadeto len prechádzam, idem domov, viete? Už tam na mňa čakajú!* A za nimi sa plazia levy, ceria zuby a vrčia: *Ak sa nám neprispôbíte, potrestáme vás! Nebudete môcť s nami vyť, nebudete môcť s nami loviť, zakážeme vám s nami pracovať i medzi nami sa zabávať! Vyženieme vás z našej krásnej púšte!* A my pokrčíme plecami a odvetíme: *Nevadí. Aj tak som na odchode. Aj tak tadiaľto iba prechádzam. Pokoj s Vami!* A potom s radosťou ideme ďalej a nijako neskrývame to, čím v Bohu sme: Boží veľkonoční ľudia, pre svet už len cudzinci. To je náš apoštolát!

No a toto je kresťanstvo – nádherný pocit, o ktorom píše Ján: „*Pozrite, akú veľkú lásku nám daroval Otec: voláme sa Božími deťmi a nimi aj sme. Preto nás svet nepozná*“ (1 Jn 3,1) a inde Pavol: „*Teda už nie ste cudzinci ani prišielci, ale ste spoluobčania svätých a patríte do Božej rodiny*“ (Ef 2,19).

UVAŽOVANIE:

Ježiš hovorí: „*Ani vy sa nezháňajte, čo budete jesť alebo čo budete piť, a nebudte ustarostení!*“ ³⁰ *Veď toto všetko zháňajú ľudia tohto sveta. Váš Otec predsa vie, že toto potrebujete.* ³¹ *Ale hľadajte jeho kráľovstvo a toto dostanete navyše.* ³² *Neboj sa, maličké stádo, lebo vášmu Otcovi sa zapáčilo dať vám kráľovstvo.* ³³ *Predajte, čo máte, a rozdajte ako almužnu! Robte si mešce, ktoré sa nezoderú, nevyčerpateľný poklad v nebi, kde sa zlodej nedostane a kde mol' neničí.* ³⁴ *Lebo kde je váš poklad, tam bude aj vaše srdce.* ³⁵ *Bedrá majte opášané a lampy zažaté!*“ (Lk 12,29-35)

Ako sa pri týchto slovách cítime? Je to to, čo žijeme, o čom je naše vnútro? Je naše srdce už v Nebi? Tešíme sa na to, keď nás Boh z tohto sveta konečne povolá domov, ako Pavol, ktorý mocne kričí: „*túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie*“ (Flp 1,23) – aj keď kvôli službe bratom a sestram sa nezdráha ešte chvíľu na zemi zostať?

Zakrátko pre každého z nás nastane čas, o ktorom hovorí Pán: „*V tú noc budú dvaja na jednej posteli: jeden bude vzatý a druhý sa ponechá.*“ ³⁵ *Dve budú spolu mlieť: jedna bude vzatá, druhá sa ponechá*“ (Lk 17,34-35). Ak je náš poklad tu, vo svete, ak naše srdce patrí svetu, ak „tu“ sme doma a Boh, Nebo, Svätí, sú pre nás len „tam“ kdesi hore, preč, ďaleko od bežnej všednosti nášho života – ako by nás mohol Pán nasilu odtrhávať a unášať od toho, čo milujeme? Potom nás ponechá – tam, kde sme si to srdcom vybrali, kde to milujeme, kde sa cítime byť doma: vo svete. Hovoríme tomu práve preto *zatratenie*: ostať stratený, ďaleko od pravého domova.

ÚLOHA:

Porozprávajte sa o tom! Podelte sa o svoje skúsenosti!

Na okamih zatvorte oči (alebo aj nie) a skúste sa čo najviac *žiť* do tohto postoja: „TU“, v Nebi, som doma – a „TAM“, vo svete, ešte nakrátko bývam a pracujem pre Boha a našu spoločnú firmu, Božie Kráľovstvo! Skúste tento týždeň čo najviac *žiť* a *pozeráť* na seba, na svet, na všetko týmto spôsobom! Skúste tento týždeň byť doma v Nebi – a nie ako ostatní ľudia „tam“, vo svete!